

Steðgið á og leggið til rættis!

DAGLIGA hoyra vit um upp-sagnir. Postverkið skal ein dag siga 16 fólku upp. Dag-in eftir er boðið í øðrum fjøl-miðli 90. Fleiri virki hava stongt, og fáa byggivirkini ikki okkurt at gera, fara tey at útskeiða fólk. Almennastov-an skal siga fólku upp, og í gjár lósu vit, at 20 portørar skulu sigast úr starvi.

AT verða sagdur úr starvi er eitt tað ringasta, sum kann henda fólki. Serliga nú, tá tað sær svart út at fáa annað ar-beiði.

ARBEIDSLOYSIÐ nærkast nú ar-beiðsloysinum í fimtiárun-um, tá Sambandsflokkurin og Fólkaflokkurin ráddu fyri borgum. Talið av ar-beiðsleys-um í januar liggur helst mill-um 700 og 800. Og summi hava enn ikki tikið ta tungu avgerð at søkja um stuðul.

FÍGGJARLÓGIN hevði stórt hall í fjør. Og fíggjarlógin fer aftur at hava hall í ár. Hetta hall skal fíggjast við lánum og 600 til 700 milliónir krónur eru nevndar.

VERÐA ætlaðu sparingarnar framdar, og fleiri skip verða lögð, fer talið av ar-beiðsleys-um skjótt upp um 1000. Hesi fólk hava ikki ein livandi kjans at fáa ar-beiði í Føroyum í løtuni og ta fyrstu tíðina. Leiðin gongur tí á Almanna-stovuna og upphæddin til ar-beiðsleys fer tí at margfald-ast.

TALAN verður tí bara um um-flyting á fíggjarlógin: frá stovnum og møguligum fløg-um til forsorgarhjálp. Og hetta setir sjálvandi krøv til størri játtan, og eisini hesin peningurin skal koma onkun-staðni frá.

EINAR 600 milliónir skulu lænast til rakstur. Tí kann tað so at siga gera akkurat tað sama, um vit læna einar 100 milliónir meira, so tey, sum eru í vanda, kunnu varðveita ar-beiðið.

VIT eru komin í ein tronga. Eftir einans tveimum árum er skuld landskassans, sum nærum var eingin, komin upp í 1,2 milliardir krónur. Og tað ber ikki til at halda fram eitt ár afturat, tí bara rentur og avdráttir uppá hesa skuld verða einar 200 milliónir krón-ur árliga.

SITANDI samgonga hevur sett sær fyri at fáa javnvág á búskapin og tað skal helst henda eftir tveimum, trimum árum. Tað gerst bara við økt-ari framleiðslu, menning av

fiskastovnunum, hægri út-flutningsvirði, umlegging av framleiðsuhætti, samstundis sum tillagingar fara fram í tænnastuvinnuni.

TAÐ er tí neyðugt við ný-hugsan og langtíðarplanlegg-ing. Bæði innan tað almenna og privata. Latið tí vera við bara at brúka »plenuklippara-háttin« í ár. Brúkið heldur árið í ár at leggja til rættis. Sjálvt um tað kostar nakað í fyrstu syftu!

R

sosigaley

Dimmalætting

DAEBLAÐIÐ

14. SEPTEMBER

FRIÐ FÖROYAR

NORÐLÝST

Dimma nú fyri húkaveiðu

Í oddagrein í gjár tekur Dimma samanum og dregur fram allar higartil góð-kendar orsøkir fyri teirri syndarligu støðu, grunnar okkara eru í í dag. Hon nevnr broytingarnar, sum stóðust tá vit við út-flyting av fiskimørkunum aðrastaðni vóru rikin í egnan sjógv og sigur m.a.:

Den i visse kredse her-hjemme så højt besungne fiskerigrænseudvidelse indeholdt således kimen til den kritiske tilstand, Færøerne i dag befinder sig i, men det er en anden historie, som vi selv har hovedskylden for.

og viðgongur, at broyting-in í veiðiflota okkara, henda ógilliga økingin í togaraorkuni, nærum hevur beint fyri møguleikun-

um fyri skilagóðari stovnsrøkt og at tað er so galið við toskinum, at hesin, sum áður var álitið, í 90 bert var 15 prosent av teirri nøgd. flakavirkini tóku ímóti. Dimma mælir nú sum vera man til skynsamari veiðihættir og sigur:

Hvor det gælder fisk, der kan fanges med forskellige redskaber, må det være selvsagt, at den fiskerimetode bliver favoriseret, som er mindst nedbrydende for fiskebestanden, når den samtidig er i stand til at opfiske den fast satte maksimums-fangst.

Dimma mælir sostatt nú til at »optimera« úrtøk-una av møguligu veiðuni. At hon nú víðurkennir, at tað vitloysi, sum tók seg upp á Føroya grunnunum í kjalarvørrinum av fiski-marksbroytingunum, er

størsta orsøkin til vána standin, takka vit henn fyri — helst bendir hetta á, at allir flokkar nú fara at standa saman um sky-samari veiðu. Hetta kann í fyrstu syftu ikki merkja annað enn álvarsligar skerjingar í togaraflotan-um.

Studningsmeldurin, ella afturberingin til fiskivinn-una, er partur av sama fyrilitarloysi, sum lands-stýri tá við sambandinum á odda sýndi við at oysa yvirfíggjað og illa hóska-andi — og í dýra dóma — umbygd skip inn á grunn-arnar. Skip, ið ikki vistu seg at hava nakran mögu-leika uttan alsamt vaks-andi afturberingar.

Sjálvsagt áttu vit tá heldur at endurnýggjað flotan við størri nútíðar-hóskandi utrórarførum, men skilið er bara versnað til henda dag — og vit vága okkum at halda, at

upphøggingin tvey tey seinastu árinu skuldi, hóast fíggjarliga trong-støðu, verið uppfyllt av nýbyggingum av hóska-andi nútímans færum til húkaveiðu — til veiðu av besta fiski fyri besta pris — eisini um talan var um uppsan.

Onkur hevur kallað hesa leið at »bróta togaramono-polið« og mett hetta sum fyrstu treyt fyri skinsam-ari stovnsrøkt og »opti-mering« av okkara av-markaða tilfeingi.

Vit halda kortini, at allir fiskimenn okkara — við togaram ella ikki — leggja so miklan álvara í hetta stolta og neyðuga yrki, at hesir ikki sínámillum fara at kjakast um annað enn tað, ið neyðugt er, nevni-liga at minka um ovur-trýstið á stovnararnar og at taka væl meira við skyn-samari og í rakstri væl bi-ligari amboðum.

Má smíðast meðan jarnið er heitt

Kjakið um broytingar-nar í rúsdrekkalógini gongur millum fólk sum ongantið fyrr — kanska í so væl halda kanska tey, ið skipa skulu fyri ætlaðu lógarbroytingunum.

Væl vita vit, at mál-ini eru bæði stór og álvars-lig, sum liggja á landsstýrisborðinum at taka støðu til, ser-liga um nakað skal spyrjast burtúrur teirri endurreisn, sum vit øll biða eftir og sum má koma.

Álit okkara til landsstýrið er í so máta hitt besta, og hugsað um stuttu tíð-ina, stjórn okkara hevur sitið, so undrar tað enn ongan, at nýggj uppskot ikki eru av-rikað í rúgvuvís.

Men tað tykir okk-um, at rúsdrekkamál-ið, sum enn einki av-

gjørt er frætt um úr landsstýrinum, hevur — orsakað áhuganum fyri tí millum fólk — uppiborið skjóta og góða viðgerð.

Lesarabrev, tey flestu skilagóð, í bløð-unum benda á, at øll eru fyri einhvørjari broyting.

Trupulleikin er bert, at ov fá enn hava inn-lit í tær broytingar, landsstýrið kann ætlast at skjóta upp. Einkarsøla við deild-um kring landið og loyvi til at skeinkja afturvið mati er í stórum tað, vit hava fingið at vitað.

Vegna lesarar okk-ara heita vit tí á landsstýrið um at bera skjótt at í hesum máli — at smíða meðan jarnið er heitt — og nýta samhugan, sum nú tykist at vera mill-um fólk fyri neyð-ugum broytingum, til okkurt skilagott.